

Arrest

nr. 73 842 van 24 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat W. PEETERS en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 20 oktober 2010 het Rijk binnen en diende op 21 januari 2011 een tweede asielaanvraag in. Op 6 september 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Indische nationaliteit te bezitten geboren en getogen in Kashmir, Poonch-district, Tehsil Mendhar, in het gehucht Sarsawa bij Parawa. U behoort tot de Hashmi's en bent een soennitische moslim. Uw moedertaal is Pahari, maar u stelt ook Urdu te spreken. U bent sinds heel lang weduwnaar, zonder kinderen. U was nooit politiek actief of sympathisant van een partij in India. U bent landbouwer van beroep. U woonde in een klein gehucht met slechts twee huizen, dat van uw ouders en dat van uw zuster. U verklaart dat omwille van de harde omstandigheden, de aanwezigheid van het Indische leger en de armoede in uw regio van herkomst, vlakbij de "LoC" (Line of Control) met Pakistan, de meeste mensen uit uw regio vertrokken zijn. U zegt dat jullie tussen twee vuren zaten, het Indische leger enerzijds en de Mujaheddin anderzijds. Beide partijen verdachten of betichtten jullie van spionage voor de andere. De twee minderjarige zoons van uw zuster werden in 2001 gedood door Mujaheddin. Omdat uw huis zich op 500 m van de legerpost bevond, werden u en soms ook uw vader verhoord door het leger telkens er iets gebeurde. De verhoren gingen door op de post en daarbij werd u soms één dag, soms twee of drie dagen vastgehouden. Vlak na de winter van 2010 was er een incident waarbij Mujaheddin de post hebben aangevallen en soldaten hebben gedood. Vervolgens werd iedereen die in de regio aanwezig was, ook vrouwen, zich op de post aanmelden voor verhoor. U en nog vier andere jongens werden gearresteerd en meegenomen naar de basis Pir Shah Fazl. U werd ervan beschuldigd informatie te hebben doorgegeven aan de Mujaheddin. U werd er mishandeld en gedurende drie maanden vastgehouden. Vervolgens kwam er een invloedrijke persoon uit jullie regio, Sardar Abdul Razaq, met de politieofficier spreken en werd u op borg vrijgelaten. U diende zich wel op bepaalde tijdstippen te presenteren op de legerpost. Na een week thuis bent u gevlucht. U bent in de nacht de "LoC" overgestoken naar Pakistan. Na een voettocht van 45 km kwam u op een plaats vanwaar u de bus nam naar Rawalpindi, waar u oom woont. Uw oom heeft de Pakistaanse nationaliteit en probeerde voor u een Pakistaanse identiteitskaart te krijgen. Omdat dit niet lukte besloot u verder te vluchten richting European, via Iran en Turkije kwam u in België aan waar u op 21 oktober 2010 een eerste asielaanvraag indiende. Wegens een laattijdige melding van uw adres was u niet aanwezig op het voorziene gehoor en nam de Dienst Vreemdelingenzaken op 08 december 2010 een technische weigering. Op 21 januari 2011 diende u een tweede asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par.A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Aangezien u niet aannemelijk maakt recent te hebben verbleven in Kashmir, district Poonch, kan er ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerde problemen met het Indische leger, met name de arrestatie van drie maanden in april 2010, wat de onmiddellijke aanleiding was voor het verlaten van uw land. U stelt dat u uw plaats van herkomst, het gehucht Sarsawa en het nabijgelegen Parawa nooit heeft verlaten. U beweert nooit in Poonch te zijn geweest en misschien éénmaal als klein kind in Mendhar te zijn geweest. U zegt dat u toestemming diende te vragen aan het leger om in de regio te reizen. Toch is het niet geloofwaardig dat een man van uw leeftijd nooit buiten het eigen gehucht zou hebben gereisd, terwijl uw ouders dat wel zouden hebben gedaan (gehoorverslag CGVS p. 2, 3 en 6). Met uitzondering van de begraafplaats van uw voorouders kan u niet aangeven welke belangrijke "ziarats" er zich in uw regio bevinden, hoewel u stelt dat er in Kashmir vele zijn (gehoorverslag CGVS p. 9). U gevraagd iets te vertellen over de impact van de aardbeving van 2005 in uw regio, kan u daar geen enkel doorleefd relaas van brengen (gehoorverslag CGVS p. 4 en p.9). U stelt dat jullie het wel gevoeld hebben, maar dat u er verder niets over weet omdat jullie geen T.V. hadden. Er zou in uw dorp geen schade zijn geweest en van eventuele slachtoffers en schade in Mendhar of in Poonch heeft u geen weet. Ook de buren en de kennissen zouden hierover niet hebben gesproken. U beweringen zijn totaal ongeloofwaardig en staan in sterk contrast met informatie inzake de aardbeving in Kashmir anno 2005, waarbij Poonch één van de meest getroffen districten was (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Evenmin bent u op de hoogte van de buslijn Poonch – Rawalkot die in juni 2006 voor het publiek werd geopend zie gehoorverslag CGVS, p 11). Vanaf 2008 werd er ook vrachtvervoer toegelaten, waardoor er terug handel kon worden gedreven tussen India en Kashmir. Het is niet geloofwaardig dat u daarvan niets zou hebben gehoord indien u werkelijk in Poonch zou hebben verbleven. Over een militaire operatie in een naburige Tehsil, Rajouri, heeft u geen informatie, nochtans betrof het een zeer exceptionele actie (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Evenmin heeft u iets gehoord van het feit dat een bepaalde etnische groep in uw regio de status hebben gekregen van "Scheduled Kaste", wat bij de groep van Pahari –spreekende mensen, waartoe u behoort, veel stof heeft doen opwaaien (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Ook hierover heeft u niets gehoord. U weet ook niet wanneer de laatste verkiezingen hebben plaatsgevonden in Kashmir (gehoorverslag CGVS p. 10). U kent niet de naam van het hoofd van uw district (District Development Commissioner), en u deze later genoemd herkent u ook

zijn naam niet (gehoorverslag CGVS p.6 en p.7). U enkele andere namen genoemd van belangrijke personen uit uw regio, waaronder de voorzitter van de Adviersraad voor Ontwikkeling van de Pahari bevolking (State Advisory Board for Development of Pahari Speaking People in J&K), blijkt u deze niet te (her)kennen (gehoorverslag CGVS p. 7). Doorheen het gehoor, in zake belangrijke gebeurtenissen zoals ondermeer de aardbeving en de buslijn, wijt u uw beperkte kennis aan het feit dat u zelden of nooit buiten uw eigen dorp bent geweest. Toch slaagt u er ook niet in om een beeld te schetsen van het sociale leven in uw directe omgeving (gehoorverslag CGVS p. 11). U stelt dat er bijna niemand meer over is, dat bijna iedereen vertrokken is. Men zou dan ook kunnen veronderstellen dat er tussen de achterblijvers een nauwe band bestaat. Uit het bovenstaande blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring nooit buiten uw dorp te hebben verbleven. Men kan zelfs terecht te vraag stellen of u überhaupt nog familie heeft wonen in (Indisch) Poonch waarvan u zegt afkomstig te zijn. Rekening houdend met het feit dat de Pakistaans –Indische grens streng bewaakt wordt, er zich volgens uw eigen verklaring ook een grote legerbasis in de buurt bevindt, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u 's nachts de grens bent overgestoken om vervolgens nog eens 45 km te voet te lopen, gezien de hoge aanwezigheid van militairen aan beide zijden van de LoC (gehoorverslag CGVS p. 3). Vervolgens zijn uw verklaringen inzake uw vertrek uit Pakistan niet transparant. U beweert aanvankelijk dat u eind augustus 2010 Pakistan heeft verlaten (gehoorverslag CGVS p. 4). U gevraagd of de ramadan toen al gedaan was, zegt u dat "niet te weten, dat u niets wist". U ermee geconfronteerd dat u wellicht toch zal weten of u Ramadan in het huis van uw oom heeft beleefd of niet, ontwijkt u de vraag met te antwoorden dat u er maar vier of vijf dagen bent geweest. Later verklaart u dan dat u Ramadan niet heeft gevierd omdat u onderweg was in Iran en Turkije (gehoorverslag CGVS p. 4). Dit klopt dan wel niet met uw bewering dat u Pakistan einde augustus heeft verlaten, aangezien Ramadan vorig jaar liep vanaf ongeveer 15 augustus. Uit het bovenstaande blijkt dat u onvoldoende zicht biedt op uw werkelijke verblijfplaatsen, reisroute en motieven voor uw asielaanvraag.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde herkomst en daaruit volgend ook niet aan uw asielrelaas kan evenmin worden besloten dat u een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de definitie van Subsidiare bescherming zou lopen. Net zoals voor het verkrijgen van het Vluchtelingenstatuut is het immers noodzakelijk om in aanmerking te komen voor de Subsidiare Bescherming u geloofwaardige verklaringen aflegde.

Tot slot, u legt geen enkel document neer dat toelaat uw identiteit, herkomst of reisroute te controleren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle

belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

Bij de uiteenzetting van het middel blijkt verder dat verzoeker wil dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de feitelijke beoordeling overdoet. Hij voert dan ook de materiële schending aan.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). Dat verzoeker ter goeder trouw is en naar best vermogen verslag heeft gedaan van wat hem overkomen is, is dan ook inherent aan de op verzoeker rustende medewerkingsplicht.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *o.c.*, nr. 204; RvV 18 september 2009, nr. 31.764).

Daar waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat de commissaris-generaal uitsluitend verwijst naar vermeende vaagheden en onwaarschijnlijkheden, bemerkt de Raad dan ook dat de commissaris-generaal zich wel degelijk kan baseren op vaagheden en onwaarschijnlijkheden om de beslissing te adstrueren. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. Daar waar verzoeker verder meent dat het Commissariaat-Generaal geen objectieve elementen of informatie naar voor brengt waaruit zou blijken dat de verklaringen van verzoeker onmogelijk juist kunnen zijn, of minstens onwaarschijnlijk, wijst de Raad erop dat hij niet moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en dat het niet de taak is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.2. Voorts voert verzoeker aan dat de feiten (nog steeds) bijzonder traumatiserend zijn, dat hij *quasi* analfabeet is, beschikt over beperkte intellectuele vermogens en weinig of geen schoolse achtergrond heeft, waardoor hij zich bepaalde detailinformatie niet zou kunnen herinneren en bepaalde data niet exact zou kunnen situeren in de tijd. Volgens verzoeker hoeft dit echter niet noodzakelijk te betekenen dat hetgeen hij vertelt onjuist of onwaar zou zijn.

Uit de gehoorverslagen blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde, dat verzoeker goed kan volgen en hij de logica en de inhoud van de vragen correct begrijpt. Daarenboven stelt de dossierbehandelaar in eerste instantie open vragen zodat de kandidaat-vluchteling zelf de contouren en de inhoud van zijn asielmotieven aanbrengt. Er kan dan ook redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling worden verwacht dat hij zijn dagelijkse persoonlijke beleving van het leven in het Poonch-district kan schetsen. Daarenboven werd verzoeker tijdens het verhoor bijgestaan door zijn advocaat zodat zijn eventuele beperkingen konden benadrukt worden, wat niet is gebeurd. Verzoekers verschoningen dat zijn quasi analfabetisme en beperkte schoolse achtergrond – waarbij verzoeker vier jaar naar een *primary school* is geweest (gehoorverslag CGVS p. 2) – zijn verstandelijke vermogens zouden hebben aangetast kan hem dan ook niet beletten zijn leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Verzoekers beweringen over zijn beperkte intellectuele vermogens kunnen overigens niet verhinderen dat hij de vragen kan beantwoorden tijdens het CGVS-verhoor die niet zozeer naar feitenkennis of gedetailleerde objectieve informatie peilden, doch vooral naar de wijze waarop verzoeker bepaalde gebeurtenissen zou hebben ervaren. Het meemaken van een aardbeving, de aanlegging van een

tramlijn of een uitzonderlijke militaire actie zijn gebeurtenissen die in het geheugen zouden gegrift zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Ze vormen immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid zodat elkeen, zelfs een quasi analfabeet of weinig geschoold persoon, hier een indringende herinnering aan zou hebben overgehouden en dus ook in staat zou moeten zijn om hier een doorleefd en waarheidsgetrouw verslag van te geven. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

Specifiek wat de discussie rond de data betreft, merkt de Raad tot slot op dat niet naar een abstracte weergave van een tijdspanne werd gevraagd, doch gepeild werd of een bepaalde periode samenviel met de ramadan, wat opnieuw een gebeurtenis is die elke moslim uit India of Pakistan, zelfs een quasi analfabeet of weinig geschoold persoon, zich zou moeten herinneren, zeker wanneer verzoeker enkele dagen doorbrengt bij zijn oom.

Er moet worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel concreet element aandraagt waaruit enigszins kan blijken dat verzoeker van het Poonch-district afkomstig is daar niet aannemelijk is dat een man van zesenvertig jaar die zijn streek nooit zou hebben verlaten, onbekend kan blijven met de sociale, etnische en politieke elementen van de regio.

Verzoeker beperkt zich aldus tot het formuleren van persoonlijke vergoelijkingen en excuses om zijn voorgeschoven asielprofiel toe te dekken, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekers asielmotieven komen dan ook verzonnen en bedrieglijk voor.

3.3. Hoe dan ook, zelfs indien verzoekers asielaanpak waarachtig was geweest, *quod non*, dan nog veronderstelt verzoekers komst naar Europa minstens een doorzetting en een bewuste keuze en voldoende financiële middelen. Verzoeker toont dan ook niet aan waarom hij wel zijn migratie naar Europa kon opzetten, maar zich niet kon hervestigen binnen een ander deel van India, te meer daar zijn beweerde problemen zeer lokaal van aard zijn.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.5. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

3.6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK